

Pravidla pro hodnocení žáků

Nedílnou součástí výchovně vzdělávacího procesu probíhajícího ve škole jsou činnosti spojené s hodnocením žáků. Podrobněji se touto problematikou zabývá *Školní řád* a zejména jeho součásti – *Pravidla pro hodnocení výsledků vzdělávání žáků*.

Cílem hodnocení je poskytnout žákovi zpětnou vazbu, prostřednictvím níž získává informace o tom, jak danou problematiku zvládá, jak dovede zacházet s tím, co se naučil, v čem se zlepšil a v čem ještě chybuje.

Hodnocení žáka vychází ze stanovení jasných cílů a konkrétních kritérií, jimiž lze žákovu činnost a její výsledky poměřovat, na jejichž základech může i žák hodnotit svou práci.

Nedílnou součástí hodnocení musí být konkrétní návod, jak má žák postupovat, aby přetrvávající nedostatky odstranil.

Cílem hodnocení je soustředit se na individuální pokrok každého žáka, respektive na hodnocení naplnění předem stanovených požadavků.

Součástí hodnocení žáka ve škole je též hodnocení jeho chování a projevů. Celkově však nesmí vést ke snižování důstojnosti a sebedůvěry žáků.

Hodnocení prospěchu a chování se řídí těmito zásadami:

1. Být otevřený k dětem i rodičům, stanovit a vysvětlit jasná kritéria pro hodnocení.
2. Umožnit žákům účast na hodnotícím procesu.
3. Hodnotit individuální pokrok bez srovnávání s ostatními.

Základní pravidla pro použití klasifikace

1. Znamka z vyučovacího předmětu nezahrnuje hodnocení žákova chování.
2. Klasifikujeme jen probrané a procvičené učivo. Žáci mají možnost a dostatek času k naučení, procvičení a zažití učební látky.
3. Učitel vyváženě hodnotí a promítá do klasifikace a hodnocení: vědomosti, dovednosti, postup, práci s informacemi, úroveň komunikace a tvořivost žáka.
4. Při klasifikaci používá učitel pěti klasifikačních stupňů.
5. Písemné práce žáků jsou zakládány do složek.
6. Všechny písemné práce jsou včas oznámeny, aby žáci měli dostatek času se na ně připravit.
7. Tradiční ústní zkoušení u tabule je nahrazováno efektivnějšími způsoby zjišťování vědomostí a dovedností žáků.
8. Významným prvkem procesu učení je práce s chybou. Žáci mají právo dělat chyby – uvědomění si chyby je příležitost naučit se to lépe.

Základní pravidla pro použití slovního hodnocení

1. Hodnocení je prvotně zaměřeno na poskytování zpětné vazby o průběhu a výsledku činností žáka. Žák dostává informace také o tom, jakým způsobem může dosáhnout lepších výsledků v problémových oblastech.
2. Učitel hodnotí osobní pokrok žáka, porovnává jeho aktuální výkon s předchozími výsledky práce.
3. Hodnocení je vždy adresné a osobně se obrací k žákovi.

Pravidla pro hodnocení žáka v naší škole

Jednou z podmínek efektivního učení je zpětná vazba, která poskytuje žákovi informace o správnosti postupu, průběhu či výsledku. Při poskytování zpětné vazby klademe důraz na vhodnou formulaci (zaměření na problém, činnost, nikoliv hodnocení

osoby). Přednost dáváme pozitivnímu vyjádření. V jednotlivých vzdělávacích oblastech máme vypracována kritéria hodnocení žáka, která odvíjíme od klíčových kompetencí. Je důležité, aby se do procesu tvorby kritérií hodnocení zapojili i žáci (mohou spolupovytvářet i kritéria pro udělování známek).

Samostatnost v plánování a větší zodpovědnost za vlastní učení přinášejí i písemné smlouvy mezi učitelem a žákem, které se většinou týkají většího obsahového celku.

Nástrojem využitelným pro hodnocení práce žáků je i žákovské portfolio, kde jsou shromažďovány materiály různého druhu tak, aby dokumentovaly stav vědomostí a dovedností žáka.

Slovní hodnocení

V prvním, druhém a třetím ročníku jsou žáci jednak hodnoceni slovně (zápisem 1x čtvrtletně), jednak známkami. Slovní hodnocení umožňuje především podat dítěti zpětnou vazbu o dosažení osobních pokroků při osvojování konkrétních dovedností, vědomostí a návyků bez srovnání s ostatními žáky.

Hodnocení známkami

Při hodnocení známkami stavíme na povzbuzení, ocenění a na pozitivní motivaci. Od čtvrtého ročníku jsou žáci ve větší míře hodnoceni známkami. Součástí hodnocení je i sebehodnocení žáků, jejich snaha a schopnost posoudit nejen svoji práci, ale i vynaložené úsilí, osobní možnosti a rezervy.

Klasifikace a hodnocení žáků se speciálními vzdělávacími potřebami

Vyučující respektují doporučení psychologických vyšetření žáků a uplatňují je při klasifikaci a hodnocení chování žáků a také volí vhodné a přiměřené způsoby získávání podkladů.

Pro zjišťování úrovně žákových vědomostí a dovedností volí učitel takové formy a druhy zkoušení, které odpovídají schopnostem žáka a na něž nemá porucha negativní vliv. Kontrolní práce a diktáty píší tito žáci po předchozí přípravě. Pokud je to nutné, nebude dítě se speciálními vzdělávacími potřebami vystavováno úkolům, které nemůže přiměřeně pracovat a podávat výkony odpovídající jeho předpokladům.

Vyučující klade důraz na ten druh projevu, ve kterém má žák předpoklady podávat lepší výkony. Při klasifikaci se nevychází z prostého počtu chyb, ale z počtu jevů, které žák zvládl.

Žáka, u kterého je diagnostikována specifická porucha učení, lze po dohodě se zákonnými zástupci a odborníkem hodnotit slovně (průběžně a na vysvědčení) prakticky ve všech předmětech, do nichž se porucha promítá. Klasifikovat lze i známkou s tím, že se specifická porucha žáka vezme v úvahu ve všech předmětech, do nichž se porucha promítá. Při uplatňování všech těchto možností vyučující velmi postupují individuálně, s využitím všech dostupných informací, zejména informací z odborných vyšetření a ve spolupráci se zákonnými zástupci.

Pro žáka se speciálními vzdělávacími potřebami bude vypracován příslušnými vyučujícími pro kterýkoliv předmět individuální výukový plán, který se může radikálně lišit od výuky v daném postupném ročníku, současně však bude žákovi poskytovat v příslušných předmětech ucelené, ale přitom zvládnutelné základy učiva.

Navrhaná pedagogická opatření jsou projednávána se zákonnými zástupci a jejich souhlasný či nesouhlasný názor je respektován.